

Eudemoni

Andreas Skyman

Detta verk är licensierat under licensen

Creative Commons Erkännande-Ickekommersiell-Dela Lika 2.5 Sverige.

Licenstexten finns tillgänglig på

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/se/>

eller genom att skriva till

Creative Commons

171 Second St, Suite 300

San Francisco, CA 94105 USA

Texten är typsatt i L^AT_EX med hjälp av öppen källkod. Senast uppdaterad den 12 januari 2012.

Eudemoni

Det hade varit en bra plan.

Faktum var att det varit en utmärkt plan. In i minsta detalj plane-rad av de skarpaste strateger NGFO kunnat uppbåda (vilket inte sade lite), minutöst förberedd och satt i rörelse med största precision. Och mycket human. Men ändå ett fullständigt magplask. Nej, magplask var fel ord. Det gav sken av en ansats, följd av ett våldsamt och smärtsamt klimax. Mer som ett pinsamt kärringstopp vid ett rödljus, med en kö av eftermiddagströtta tjänstemän suckandes och tutandes mil och åter mil bakom stadsjeepens baggedörrar.

Det hade inte varit något fel på planen. Det var de här förbannade utomjordingsjävlarna det var fel på.

Insatsen hade börjat med en tajming värdig en schweizisk atomur-makare, Med en synkorinitet som skulle fött tårar av rörelse i ögonvråerna hos gamla saltstänkta flottamiraler, hade slagskeppen hoppat de sista astronomiska enheterna och brett sina skräckinjagande skuggor över alla de omsorgsfullt identifierade målområdena på planet S03 – Fimbul kallad: ekonomiska nav, militära installationer, alla större populationscentra. Kanonerna hade armerats och varningssalvorna avfyrats, varefter meddelanden på Fimbuls alla större språk sänts ut på de band som avgjorts av underrättelsetjänsten som varande planetens kritiska. Effekten, när NGFO-flottan spände sin fjäderdräkt, borde ha varit bedövande. Men inget hände.

Absolut inget svar ankom, utom ett par arga meddelande som kunde sammanfattas med att "kunde man – för helvete – sluta förorena etern med dravel". Snart nog upphörde dock även dessa och det framkom, efter timmar av analys, att fimbulbornas internationella telekommunikationsråd helt enkelt beslutat att byta alla frekvensband mot nya.

I invasionsflottans allt mer irriterade skugga gick Fimbuls vardagsliv sin gilla gång.

Plötsligt! En mindre attackkryssare, stationerad över en militär anläggning i det tempererade området på planetens södra kontinent, lyste alarm. Skeppets jaktpiloter hoppade nervöst förväntansfullt i sina cockpits. Detta var stunden. Timmen de suktat och fasat var slagen, stunden de övat för kommen: avgörandets minut. Men de reaplan – vilkas ballistiska beväpning analys garanterat ändå aldrig kunnat mer än skrapa upp lacken på kryssarens wolfram-iridium-pansar – flög helt sonika runt skeppet, korsade floden som de preliminära spaningarna givit vid handen utgjorde en territorialgräns, och fällde en bomblast tillhörande

fiendenationen. Ett mål som, för övrigt, låg helt i närheten av ett annat av instatsstyrkans fartyg.

Ledningen var mållös. Efter upprörda överläggningar beslöt man hur- somhelst att fortsätta med markinsatser. Handplockade soldatgossar, pålitliga till döden och vältränade som inga andra, lastades i landare och skickades till utvalda politiska högkvarter.

Men självfallet hade inte heller detta givit önskad effekt. Överste- löjtnant Smith hade själv tagit befälet över ett förband. Att sitta still i ledningsrummet gav honom oförklarliga kallakårar och en obekvämt känsla av maktlös impotens. Att vara i händelsernas centrum, det var nog botet – där kunde han komma till sin rätt. Inget mer av allt detta väntande, detta ränksmidande. Att skrida till handling!

Men när de nådde målområde 15-alfa, och den första troppen forcerat glasörrarna och trängt förbi plastväxterna, in i foajén, hade de mötts, inte av beväpnat motstånd, utan av en upprörd tjänsteman som undrat om deras grupp fanns på besökslistan för dagen. (Som företrädare för en mer civiliserad art, var det en hederssak att alla inblandade, i synnerhet officerssskrået, skulle kunna tala flertalet av planetens språk.) Man hade bryskt knuffat undan mannen (eller kvinnan, Smith hade svårt att se skillnad på de blåhyade fimbulborna, men det kändes rätt att anta att det var en man) och stormat in i plenisalen. Och mötts av ett irriterat hyssjande.

Smith tog snabbt initiativet: hans trogna mannar röjde en väg fram till huvudtalarens, som fick finna sig i att bli undanskuffad (dock inte utan en ljudlig protest), talarpodium. Smith knackade av gammal vana i mikrofonen och framförde sen sitt meddelande:

“Folk av Fimbul. . .” Ja, nu använde Smith så klart inte *det* namnet, utan planetens namn på landets språk – han var ju inte tappad bakom en vagn – men låt oss säga Fimbul. “Folk av Fimbul! Som ni tvivelsutan märkt har en utomplanetär flotta anlänt er planet. Vi har täckt upp era samtliga strategiska nyckelpositioner – ni är, kort sagt, chanslösa.” Här lät Smith blicken svepa dramatiskt över auditoriet för att låta orden sjunka in – och sannerligen, om inte fimbulborna satt och vred sig i sina stoppade bänkrader. Jo, nog vred de sig alltid, men inte, insåg överstelöjtnanten strax, i rädslans klor, utan av ett undertryckt skratt. Med den insikten kom Smith av sig. Han skulle just ha börjat berätta, i lenare ordalag, att NGFO egentligen kommit med fredliga avsikter, att de bara önskade lyfta Fimbul ur dess tragiska tillstånd präglad av inbördes stridigheter, och varsamt vägleda dem in i en större, galaktisk gemenskap. Men istället stod han och stirrade allt mer förbryllad

ut över de fnissande dignitärerna, tills talmannens stämman skar genom förvirringen med orden:

“Replik begärd av utbildningsministern. Varsågod!”

Exakt vad utbildningsministern sagt mindes inte Smith efteråt, men skratten – Gud! skratten! Det var något om avsaknad av rationell grund och empiri i påståendet att det fanns liv utanför Fimbul, om absurditeten i att sagda livsformer skulle ha kunnat – än mindre velat! – ta sig till denna avlägsna avkrok, samt dräpande sarkastiska komplimanger till sällskapets väl utförda clown-utstyrsel. Allt eftersom repliken malde på, och den ena sarkasmen efter den andra framkallade nya skrattsalvor på den arme överstelöjtnantens bekostnad, blev denne allt rödare i anletet. Till slut kände han att ansiktet måste lysa som en tomat. En bjärt kontrast mot de blåsynta fimbulborna, vilket dessa också uppmärksammade, med pekade fingrar, viskningar och ytterligare kavalckader av skratt. Till slut blev det för mycket, även för en luttrad och medaljskramlande flottofficer. Smith slog till taktisk reträtt.

Utanför salen var kaoset dock än mer påtagligt. Någon i församlingen hade tydligen hunnit ringa pressen, någon annan polisen (eller om det var samma person, det gick inte att veta). Kamerablixtar, snoriga barn och uniformerade konstaplar blev för mycket för en sergeant, som i förödmjukelsen vanmäktiga vredesmod (fastän han vid utfrågningen som incidenten föranledde anmälde att han agerat då han upplevt situationen som uppriktigt hotfull) beordrade sin skyttegrupp att ge fyr.

Energistrålarna brände ögonblickligen hål i de magra fimbulpolisernas överkroppar. De dog ögonblickligen, och doften av stekt kött steg över torget. Inte ens detta tyckets dock, associeras med soldaterna, vilka, då de av förklarliga skäl stod närmst poliserna som fallit, snabbt anmodades att hjälpa de stupade. I tidningarna dagen efter förklarades det som blyxtfenomen, framkallade av samma märkliga meteorologiska företeelser som observerats över denna, och flera andra platser världen runt. Man får anta att strålvapen inte ingick i fimbulbornas föreställningsvärld.

Den chockade Smith leddes – ja leddes, det stod inte i den officiella rapporten, men så var det – av sina mannar till landaren. Snart var de i moderskeppets trygga hangar igen och snart därefter hade överstelöjtnanten tömt en halv flaska cognac (V.S.O.P.). Troligen var han inte ensam om det, vilket torde förklara att flottans tillbaka dragande – ingalunda samma exempelmanöver som ankomsten – dröjde ytterligare ett standarddygn.